

Farul Creștin

„Voi sunteți lumina lumii”. Matei 5:14.

Anul VI. No. 16-17

Redacția și administrația: Arad, Strada Fabricii, No. 20.
Apare în fiecare Sâmbătă

Sâmbătă,
23-30 Apr. 1938

PE URMELE CELUI INVIAȚ

Predică de C. H. SPURGEON

„Dacă ați înviat împreună cu Hristos, să umblați după lucrurile de sus, unde Hristos șade la dreapta lui Dumnezeu”.

Col. 3:1.

Din pricina marei importanțe a învierii Sale, Domnul a găsit cu cale să ne dea multe dovezi ce nu pot fi sdruncinate, arătându-se ucenicilor Săi de mai multe ori.

E interesant să studiezi de câteori S'a arătat; Evangheliile ne dau cel puțin zece arătări. El a apărut pe față între ucenici, a mâncat și a băut cu ei. Ei i-au atins mâinile, coasta, au auzit glasul Său și au știut că e același pe care îl auzisera înainte de răstignire. Nu S'a mulțumit să dovedească numai ochilor și urechilor, ci și simțul pipăitului a fost convins. Aceste arătări s'au deosebit una de alta. Câteodată Se arăta unuia singur: lui Petru, Magdalenei, etc. A stat de vorbă cu cei doi spre Emaus și cu apostolii lângă Marea Galileii.

Îl găsim odată între cei nouăsprezece, când ușile sunt închise de frica Iudeilor și altădată în mijlocul unei adunări compuse din mai mult de 500 de frați, cari au devenit după aceea martori vii ai învierii. Ei nu se puteau înșela. Nicio întâmplare nu putea fi așezată pe temelii istorice mai bune ca învierea lui Hristos. Dovezile ei sunt așa de puternice, că nu se pot pune la îndoială și

e bine să fie așa, căci aceasta e baza Creștinismului.

Din această pricină învierea lui Hristos e sărbătorită așa de des. Biblia nu ne poruncește să sărbătorim în vreo zi deosebită peste an învierea lui Hristos, pentru că fiecare Duminică e o amintire a acestui fapt glorios.

1. Să ne cugetăm, întâi, ce în-

viat împreună cu El. Noi fuseserăm „morți în abateri și în păcate”, dar, crezând în Hristos, am fost treziți de Duhul sfânt și nu mai suntem morți. Noi fuseserăm aruncați în mormânt, gata să putrezim, ba unii și eram putrezi; pe viața noastră se vedeau urmele viermilor păcatului și mirosul de mortăciune al păcatelor ce le

hrăneam în inimi, izbucnea din noi. Mai mult sau mai puțin, după cum am stat mai mult în această moarte, ea ne-a ruinat. Zăceam în mormântul fărădelegii, fără să fim în stare să ieșim din el; ochii noștri nu puteau vedea; urechile noastre nu puteau auzi; inima noastră nu putea rubi și mâinile noastre erau uscate și nu puteau face faptele dragostei. Eram ca și cei ce coboară în groapă, ca și cei morți de de mult;

numai atât ne deosebeam de cei morți truște, că noi eram răspunzători de tot răul pe care îl făceam și de tot binele pe care nu-l îndeplineam; eram într-o stare de moarte spirituală îngrozitoare.

Dar Duhul Sfânt ne-a cercetat și ne-a înviat. Ne amintim de primul simț al vieții, cum au fost trezite măduarele noastre sufletești și cum ni se părea lumea când ne-am deșteptat. Ne-am convins de răutatea păcatelor noastre și de osânda ce ne aștepta. Ne-am mărturisit fărădelegi-

(Continuare în pagina 10-a)

Grădina cu mormântul lui Isus.

seamă să fim înviați împreună cu Hristos.

„DACĂ AȚI INVIAȚ

împreună cu Hristos”. Deși cuvintele acestea par o presupunere, înțelesul nu e așa. Apostolul nu pune la îndoială, ci așază lucrurile astfel numai de dragul argumentului. S'ar putea citi tot așa de bine: „Pentru că ați înviat împreună cu Hristos”. „Dacă”, e folosit logic, dar nu teologic, ca un mijloc de convingere și nu pentru a pune la îndoială! Toți cei ce cred în Hristos, au

Farul Creștin

Revistă religioasă

Anul VI. No. 16-17 23-30 Apr. 1938
Apare în fiecare Sâmbătă

Abonamentul:

Pe an 100 lei, pe 6 luni 50 lei.
In străinditate dublu.

Nu se primesc abonamente
decât cu trimiterea banilor
înainte.

Apare sub îngrijirea unui comitet.

Redacția și Administrația:

Arad, Str. Fabricii 20.

Telefon 24,62 Arad

Adresa telegrafică: FARUL Arad

Casier: N. Oncu, Arad, Str. Blanduziei 4

DELA REDACȚIE

Slujitorii D-voastră din redacția FARULUI, vă doresc, scumpi cititori, cu ocazia Paștilor, cele mai fericite sărbători. Ei se roagă ca fiecare din D-voastră să aibă păcatele spălate pr'n sângele vărsat în acea Vineri după masă și fiecare din D-voastră să fie partaș vieții noi, cucerită prin învierea lui Isus Hristos. Vă spunem din inimă: Hristos a înviat! Bucurați-vă!

Faceți un bine celor ce nu sunt abonați la FARUL, dându-le acest număr să-l vadă și să-l citească. Apoi îndemnați-i să nu se lase păgubiți de această revistă, ci s'o aboneze.

FARUL e cules și tipărit de obicei de Vineri până Marți pe Sâmbătă următoare. Intrucât în acest timp cad sărbătorile Paștilor, am scos două numere deodată. Numărul viitor al FARULUI va apare pe 7 Mai.

Am primit așa de multe comenzi pentru cărțile de cântări încât legătoria n'a putut lega atâtea câte trebuia. De aceea unele comenzi au întârziat puțin. De acum înainte vor fi servite la timp fiecare.

Cântările Sionului

Cu peste 650 de cântări și legată bine, se găsește de vânzare cu 50 lei bucata. Ceice comandă dela 10 bucăți în sus, primesc un rabat de 20 la sută.

Cereți-o cu ramburs dela
Depozitul de Literatură
Creștină,

Arad, Strada Fabricii No. 20.

Astăzi!...

De câte ori nu ascultase Rao Hindusul, predicile misionarului, prin care chema sufletele la Hristos... De câte ori nu auzea că, adevărata și singura religie e credința în El, prin care poate avea liniștea sufletească, după care râvnesc așa de mult popoarele răsăritene... Că știa pe de rost, că Isus e Fiul lui Dumnezeu, că într'adins a murit pe cruce, ca să plătească înaintea lui Dumnezeu păcatele oamenilor, necerându-le decât să creadă aceasta, recunoscându-se păcătoși și venind la El să ia iertarea ce-o dă în dar. Știa toate acestea. Ba mai mult încă. Știa că-i trebuie o hotărîre însetată să-l ia pe Hristos și ca Domn, — nu numai ca Mântuitor, — ca predându-i inima, să trăiască cu El tot restul vieții Sale.

Da... știa! Inșă cu capul... Nu cu inima, pe care Domnul i-o voia copilărească, plină de credința copilului ce fără nicio îndoială sau teamă, se aruncă cu toată încrederea, ba și răsând de bucurie, în brațele mamei sale când îi cheamă. Da, inima pe care nu voia s'o predea adevăratului stăpân: Isus.

Și amăna zi de zi această întoarcere la Dumnezeu. Parcă îi era frică să devie creștin. Își zicea: „Pentru asta trebuie timp... mult timp... O hotărîre mare nu se ia așa ușor”.

Odată misionarul îi spuse că nu trebuie să mai amâne, căci nu știe dacă mâine mai are răgaz să se gândească la aceasta. Sau i se poate întuneca judecata, împietri inima... ori poate chiar și muri mâine.

Dar Rao nu voia să înțeleagă. Ba încă îi spuse: „O, lasă-mă! Ce-i atâta stăruință! Nu te mai pot asculta. Am timp destul... Nu fac nimic pripit. Iar Dumnezeu e bun și îndurător și nu zice nimic dacă vreau să mă mai gândesc. Și știu că El nu se grăbește, căci are timp... e veșnic”.

Astfel că Rao nu se grăbi să se pocăiască și să vie la Hristos. Ci mai lăsă încă un timp. Dar misionarul se ruga, pe când Dumnezeu lucra.

Intr'o noapte, misionarul nostru care era și medic, se pomeni cu'n trimis care-i spune că Rao Hindusul e bolnav și-l roagă să vie să-l vadă în grabă.

Se duse. Și văzu că Rao era palid și tremura.

— „Dă-mi ceva repede să mă vindec” — îi spuse bolnavul — „n'as voi să mor acum!”

— „Moartea și viața sunt în mâna Domnului” — zise misionarul, — „voi căuta să te ajut. Dar rezultatul îl poate da Dumnezeu. Eu nu”.

Indianul se îngrozi la auzul acestor cuvinte și zise:

— „Ce mult vreau să trăiesc. N'as vrea să trec așa repede dincolo”.

Medicul rugă pe unul din cei prezenți să meargă cu el, să-i dea un medicament. Ajuns acasă, se rugă Domnului să poată ajuta cu ceva acestui păgân. Și El îi răspunse printr'un gând salvator ce-i străpunse min'ea ca o rază luminoasă: Umplu o sticlă și o dădu însoțitorului s'o dă lui Rao, după ce scrisese pe ea: „A se lua de azi peste un an, cu o lingură de supă”.

— „Cum?... Peste un an?” — strigă Rao, când citi aceasta. — „Nu!... aceasta trebuie să fie o greșală. Iute, fugi înapoi și cere medicamentul pe care-l pot lua mai repede. Eu nu pot aștepta nu an. Altfel mor cu doctoria lângă mine”.

Trimisul se duse la medic și el îi dădu altă sticlă pe care scrisese: „Se va lua câte-o lingură, peste o lună, prima dată”.

Când primi Rao sticla și citi, îl trecu ră sudori reci. Și mai citind de câteva ori, fără să înțeleagă, zise aducătorului:

— „Fugi înapoi de spune doctorului, că iar a greșit. Eu sunt bolnav pe moarte... Vreau ajutor repede... Peste o lună cine știe unde sun!...”

Trimisul plecă și aduse altă sticlă dela misionar, pe care era scris: „Se va lua mâine câte o lingură la oră”.

„Nu mâine... nu!” — zise bolnavul disperat. — „Ce-mi folosește mâine, dacă eu voi muri acum. Prea sunt rău bolnav. E vorba de viață și de moarte. Du-te iar și roagă pe bunul învățător să vie chiar la mine. Nu mai pot aștepta. Vreau să vorbesc imediat cu el”.

Misionarul veni și dădu medicamentul celui suferind, care îl scăpă de friguri, zicându-i:

— „Vezi, prietene, că nu puteai aștepta, când ai simțit că viața ție în pericol? Deci cum poți aștepta, când e vorba de mântuirea sufletului tău, ce e și mai mult în pericol? Căci aici e vorba de viața veșnică, sau de moartea veșnică... nu de una scurtă ca cea de acum!... Deci nu amăna pe mâine scăparea sufletului tău”.

Acum înțelese Hindusul pe cel ce i-a voit binele: adevăratul prieten. Și nu mai zise: „Să mai aștept”, — ci primi imediat pe Acela ce-a zis: „Eu sunt învierea și viața. Acel ce va crede în Mine, va trăi chiar dacă va muri. Iar cel ce trăiește și crede în Mine, nu va muri nici odată”. (Ioan 11:25).

Nu mai stătu deci pe gânduri și împlini Cuvântul Scripturii Sfinte, ce i-a spus și lui: „Azi de veți auzi glasul Lui, nu vă împietriți inima voastră”. (Egrii 3:15).

Gh. N. P.

PAHARUL LUI ISUS

De I. RUSU — Lupeni

„Tată, dacă este cu puțință, depărtează de la Mine paharul acestui”.
Matei 26:39.

Seara târziu, într-o grădină cu măslini și iarbă verde, se găsea Isus cu cei unsprezece ucenici ai Săi. El venise aici să Se roage. E minunat să privești această scenă: sus cerul înstelat și poate luna care făcea înfățișarea Lui tot mai luminoasă și mai fermecătoare. Iar jos pe pământ, umbră și întunecare. În ceruri, Tatăl învăluit în lumină de care nimeni nu se poate apropia. Jos, Fiul e acoperit de durere și chin cu sufletul

Dr. Rushbrooke trecând prin Cișmigiu, la întoarcerea dela Palatul Regal

Se roagă dacă-i cu puțință înlăturarea lui, cu condiția însă, ca voia scumpului Său Tată să nu fie știrbită. Voia Tatălui însă, rămâne întreagă și paharul se apropie tot mai mult de buzele-I nevino-vate. Dar ce fel de pahar a fost acesta?... A fost el oare un pahar ca acela, pe care înțeleptul filosof Socrate, l-a băut înainte de Isus cu 500 ani, care conținea otravă? A fost oare acesta paharul de vin amestecat cu fiere, care, în timpul suferințelor pe lemn, i-a fost întins? Nu! Nici unul, nici altul. Isus nu S'a îngrozit de lichide. Ci paharul lui Isus, are înțelesuri mai adânci.

PAHARUL INTRISTĂRIILOR. În ade-văr, Isus a fost intristat mai mult ca ori-cine. Însă nu El a fost cauza acestor in-tristări. El n'a făcut nici un păcat, n'a greșit nimănui, ca să aibă în Sine cauza în-tristării. Ci a luat asupra Sa întristă-rile oamenilor, ca, în schimbul lor, să le dea bucurie tuturor.

Intrarea păcatului în lume la prima familie din Eden, a umplut sufletul lor de întristare și astfel s'a întins la toți oamenii, pentru că toți au păcătuit și au ajuns lipsiți de slava lui Dumnezeu. Isus, în dragostea Lui nemărginită, a băut până la fund paharul suferințelor umane, a cărui tărie a simțit-o atât în corpul cât și în sufletul Său, ca, în schimb, sărmana omenire să poată primi din par-tea Lui, paharul dulce al bunurilor fără sfârșit.

PAHARUL MORTII TRUPEȘTI. Dacă Isus a fost om, atunci putem fi siguri că a simțit ca un om și moartea pămân-tească. A simțit durerea despărțirii sufle-tului de corp, ca oricine. Dacă oamenii cu corpurile ruinate de boală și păcat, simt durerea acestei despărțiri, atunci Isus, care avea un corp atât de curat și sănătos, în care păcatul n'a putut lăsa nici cea mai mică urmă, a simțit dure-rea acestei despărțiri a sufletului de corp.

Dacă moartea trupească e dureroasă și din cauza despărțirii de prietenii iubii ai acestei vieți, atunci Isus a avut prie-teni și frați pe cari i-a iubit și a fost iu-bit mai mult ca orice om de pe pământ. El avea o mamă ce, cu inima sângerân-dă de durere și cu fața scâldată în la-crimi, îl privea față în față, când El se lupta pe cruce cu moartea. N'a sim-țit oare Isus despărțirea, în inima Lui, de această mamă scumpă? Ba da! Grija Lui de-a o încredința ucenicului pe care îi iubea, ne arată iubirea interesată a u-nui Fiul iubit, de o mamă scumpă. Isus, ca om, și-a dat perfect seama de tot ce avea să sufere și aceasta i-a mărit dure-rile tot mai mult. El a gustat paharul dureros al morții trupești, ca cei ce cred

în El să poată muri cu zâmbet pe buze, cum ne arată istoria pe mulți.

PAHARUL MORTII SPIRITUALE. Da-că moartea spirituală este despărțirea sufletului de Dumnezeu, atunci putem spune cu drept cuvânt că, Isus pe cruce a suferit durerile acestei despărțiri du-reroase. Cuvintele: „Dumnezeu Meu, Dumnezeu Meu, de ce M'ai părăsit?!", — ne arată în mod vădit acest adevăr. În ele vedem pe Isus în culmea chinurilor din iad. Ce dureroasă e despărțirea de Dumnezeu! Grozăvia păcatelor omeni-rii a fost așa de mare, încât a despăr-țit pentru un scurt timp pe Isus de Ta-tăl, din fața căruia din veșnicie nu lip-sise niciodată. Isus pe cruce a băut pâ-nă la fund paharul morții spirituale, — chinuri din iad, — ca cei cari cred în El, să bea în schimb paharul vieții veșnice, — trăirea pentru totdeauna în prezența lui Dumnezeu. Nici mai acei cari merg în iad, vor gusta ce a suferit Isus pe cruce.

PAHARUL MANIEI LUI DUMNEZEU. Dacă mânia lui Dumnezeu se descopere din cer în contra oricărei nelegiuiri a oamenilor, atunci Isus, care a luat pe cruce locul nelegiuitorilor, ce călcase de mii de ani în picioare Legea dreptății lui Dumnezeu, a băut în locul lor acest pa-har al mâniei, pe care fieștecare om tre-

Dr. Rushbrooke întâmpinat de frați în curtea Seminarului la întoarcerea dela audiența avută la M. S. Regele

buie să-l bea din mâna lui Dumnezeu, ca drept răsplată pentru păcate.

Legea dreptății lui Dumnezeu, care a-prinsese mânia Lui în contra tuturor oa-menilor, a fost satisfăcută, împăcată, mulțumită, în așa fel, că ea nu mai are nici o pretenție cu privire la cei ce cred în Isus Hristos. Da, Isus a băut în locul meu paharul mâniei Tatălui, ca eu astăzi să pot bea paharul îmbrățișării Lui pli-nă de dragoste.

PAHARUL UREI OAMENILOR. Dacă se poate spune că Isus a fost o flință iubită de mulți din timpul vieții Sale pământești, atunci putem zice și că a

(Continuare în pagina 10-a)

copleșit de întristarea morții. E minunat să-L privești pe Isus, cum se desprinde de cei opt ucenici ai Săi îndepărtându-se, însoțit de trei, spre fundul grădinii, apoi lăsând și pe aceștia în urmă la postul de veghe. Se departă încet, încet, cu fața palidă și tristă; încrețiturile morții se văd pe chipul Lui; picioarele-I slăbesc, genunchii se îndoaie și deodată cade jos ca frânt. Gura I se deschide și cu-vinte strigătoare ca dintr'un suflet dis-perat, ies din gura Lui. Ele străbat prin-tre ramurile de măslini sburând cu iu-țeala fulgerului, pe undele aerului, spre inima bunului Său Tată, de care atâr-na tot timpul vieții Sale pe pământ.

E un strigăt al rugăciunii. Dar ea se deosebește în formă și în conținut de toate rugăciunile Lui de până aici. E strigătul îndurerat al unei ființe conștien-tă de moartea sa. Isus e față în față cu un pahar, al cărui conținut îl umple de groază. El strigă cu putere: „Tată, dacă ești cu puțință, depărtează de la Mine paharul acestui!”

Adânc strigăt! Ciudată dorință! Mai cu seamă că e vorba de Domnul Isus, pe ca-re greutățile niciodată nu L-au îndoit. Tabloul Lui din Ghetsimani e deosebit de toate. Aici Isus pare în cererea Lui față de Tatăl, ca și cum n'ar putea mer-ge mai departe. Paharul pare așa de amar, că nu l-ar putea bea. De trei ori

SPRE EMAUS

De Mărioara Pascu

„Tu ești singurul străin a'ci în Ierusalim, de nu știi ce s'a întâmplat în el zilele acestea?”

Răsufletul fierbinte al zilei înmormântase orice adiere, orice mișcare. Pământ, frunză și apă stau în neclintire. O mică gănganie se ascunde sub o frunză uscată la răcoare. Nici firul de iarbă nu se mișcă. Întreaga fire pare încremenită sub arșița dogoritoare a soarelui, de mii de ani călător pe bolta cristalină. Orice suflare se pleacă alene spre gheața cenușie. Numai două fânțe răsar de după o movilă și coboară agale pe drumul plin de colb. Sunt doi tineri. Numai pe ei nu-i poate amorți nădușala după amiezii! Doi tineri în primăvara vieții, plini de putere și de voință, plini de viață, de neastâmpăr și de dor să înfrunte talazurile vieții. Doi tineri, cu pecetea cinstei și a unei v'eti curate. Coboară, meru se oprese și vorbește cu însufletire. Obraji aprinși și ochi întunecați, desvâluie două suflete sbuciumate și pribegice, ce fug din sgomotul marelui oraș, în tăcerea săluteului cufundat în uitare. În spatele lor, rămâne în urmă, departe, sus pe munte, cu zidurile-i albe, fulnicul Ierusalim, străjerul de veacuri, ochiul neîncetat deschis, ce veghează asupra cetelor lui Israel împrăștiate pe plaiurile frumoasei țări a făgăduinței.

În urma lor coboară cu pași ușori, un alt tânăr, în haină albă. Peste puțin îi ajunse și-i întrebă: „Despre ce lucruri neobișnuite vorbești de păreți așa de nemângâiați și abătuti?”. Tinerii se opriă și-l priviră cu tristețe. „Numai tu ești singurul străin a'ci în Ierusalim”, zise Cleopa. „de nu știi ce s'a întâmplat în aceste zile?” Străinul dădu ușor din cap. „Ce s'a întâmplat?” „N'ai auzit, străinule, despre acel Isus din Nazaretul Galileii, acel prooroc puternic în vorbe și fapte, iubit de norod și osândit la moarte de mai marii lui Israel? N'ai auzit, străinule, și vocea îi tremura ușor, că El era mângâierea și speranța noastră în reînvierea lui Israel? Nu știi, străinule, că noi am fi fost gata să-L urmăm prin foc și săbiu, în vâltoarea războiului, numai pentru a scăpa de sub jugul rușinos și greu al Cezarului din străvechea Romă?! Nu știi, n'ai auzit, străinule, că a fost prins, legat, bătut, batjocorit? N'ai auzit că a fost vândut de un prieten, că a fost purtat pe la judecată, scu pat, chinut și răstignit între doi tâlhari? Azi dumineată năște femei de ale noastre ne-au pus în uimire, zicând că pătra de pe mormântul Lui a fost prăvălită și mormântul era gol. Ne-au spus acele femei, că, un inger, un sol al cerului, le-a spus că El e viu!”

Întreaga-i fînță clocotea de durere și nedumerire. Cum, într'adevăr Isus

a murit? Toată nădejdea lor tinerească s'a spulberat? Unde vor mai găsi ei pace, unde vor mai găsi sprijin și curaj? El fusese Izvorul nesecat din care își odăpau sufletele însetate. El fusese Pâinea Vieții, care sătura orice dorință, orice năzuință spre mai bine. El să piară?!

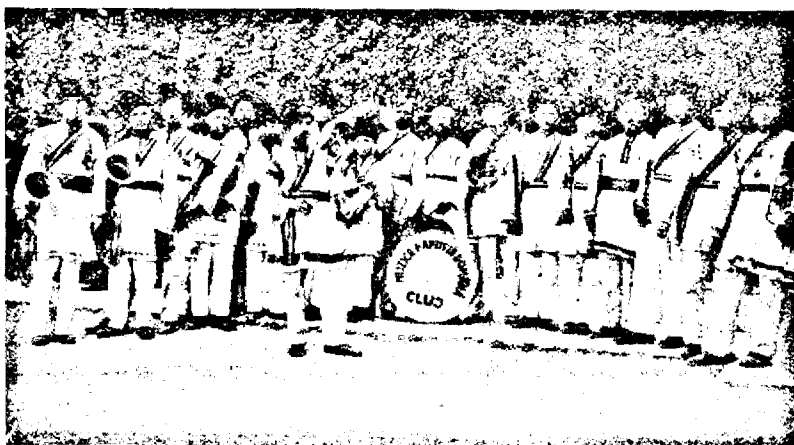
Străinul oftă, își trecu mâna peste fruntea inorată, voind parcă să alunge un gând tulburător.

„O nepricepuți și zăbavnici cu inima, când e vorba să credeți tot ce a spus Dumnezeu prin sclii Săi. Nu trebuia să suferă acel Galilean, nu trebuia să moară pentru cei păcătoși, nu trebuia să învieze și să reîntre în slava Sa, ce a avut-o din veșniciei?” Vocea moale și blândă a

asupra Lui și prin rănilor Lui suntem tămăduiți...”

Soarele se cufunda în depărtare în Marea cea mare. Urmelile-i raze învălură pe străinul vorbitor într-o lumină palidă. Făptura-i întreagă părea că se contopește cu seninul cerului. Tinerii îl priviră uimiți, cu răsufletarea tăiată. Numai pieptul le tresălta, sorbind cuvintele tovarășului de drum.

Din văzduh cobora o răcoare dulce și adierea serii le flutura plețele. Primele case ale micului Emaus se iviră curând în băltaia roșiatică a apusului. Drumul colea spre miazăzi și cobora șerpund spre un crâng înflorit. Străinul se opri să-și ia rămas bun. „Dar ei stăruiră de

Muzica Baptistă din Cluj la Congresul din București, în 1937

străinului, se oțelt, se încălzi pe măsură ce vorbea. Incepu să scoală la lumină tablele de piatră de pe Muntele Snai, acele colțuri întunecate și acoperite de uitare ale vechii Cărți a Legii și cărțile marilor prooroci: „Un Copil ni s'a născut... ce se va numi Minunat, Sfetnic, Dumnezeu puternic... El era străpuns pentru păcatele noastre... pedepsa a căzut

El, zicând: „Rămâi cu noi, căci este spre seară și ziua e aproape spre sfârșită”. Călătorul șovăi o clipă, apoi intră cu ei în casă. Obosiți și flămânzi se așezară la masă. Străinul „luă pâinea, rosti binecuvântarea și, frângând-o, le-a dat-o”.

Cei doi tineri se priviră. În ochii lor se aprinsă o flacără. Părea că o mână nevăzută le-a luat un vâl des de pe față. Genunchii se plecară și frunțile lor atinseră pământul. Uimirea și bucuria le-a amuțit graiul. Când s'au ridicat, erau singuri. El dispăruse, dar mireasma bucuriei a umplut inima lor și casa pustie. „El a fost, L-am văzut, a înviat cu adevărat”, voia să strige Cleopa. Dar cuvântul îi amuți pe buze. „Nu ardea în noi, când ne povestea din Scripturi? Văpăta Duhului Său sfânt ne-a luminat și ne-a încălzit inimile. Am putea oare să mai stăm acasă acum? Vino, prietene, vino”.

Într-o clipă casa rămase pustie în urmă, iar cei doi, învăluți în mantale, se întoarseră în grabă prin întunerecul nopții, în Cetate.

Hristos e viu! Scoală-te suflete, reîntoarce-te, aleargă în noaptea întunecoasă și du celor întristați și îndoienici vestea biruinței.

Nou!

Nou!

GEOGRAFIA BIBLICĂ

sau

ȚARA FĂGĂDUINȚEI

În curând va apare admirabila carte cu titlul de mai sus. Este cartea în care Dr. Gill expune forma și înfățișarea pământului sfânt, — Palestina. El caută să ne spună, în această carte, tot ce a văzut în multele lui călătorii pe acolo și tot ce a învățat despre aceste locuri o viață întreagă. Apoi cartea conține multe hărți și vederi din pământul sfânt.

Comenzile se vor face la

Depozitul de Literatură

Arad, strada Fabricii No. 20.

RUGĂCIUNEA LUI ISUS ÎN GHETSIMANI

Luca 22:31-46 — După Dr. Dodd — Prelucrare de Dănilă Pascu

Numai câteva zile au trecut de când mulțimea care înconjură pe Isus, se întrecea în strigăte de osanale și alerga să împodobească intrarea Lui triumfală în Ierusalim. Acum iată-L singur. Nici cei mai apropiați prieteni nu sunt desul de aproape ca să-L ajute.

Abia ieri S'a împărtășit de primirea binevoitoare a prietenilor din Betania. Dar acum, deși Se află în imediata apropiere, pe coasta cealaltă a muntelui, cei ce au fost de atâtea ori înviorați de prezența Lui, nu-L vin în ajutor.

A plecat cu mulțimea curioasă care umplea străzile, și se ținea după El până la Templu, a fost însoțit de sute de oameni spre Ghetsimani; a ajuns aici numai cu cei unsprezece; L-au urmat mai încolo numai cei trei cari au căzut de oboseală la marginea drumului și S'a dus mai la o parte singur, să infrunte blestemul lui Dumnezeu.

Omul a pierdut războiul cu Satan în grădina Eden. Dar acest războiu a trebuit să fie câștigat într-o altă grădină, în Ghetsimani, de către al doilea Adam. Grădinile au avut de multe ori însemnătate în viața oamenilor, dar nicio altă grădină n'a avut importanța acestor două: Edenul și Ghetsimani.

Isus a dorit să petreacă ultima Lui noapte în această grădină. Unde și cum vrei să-ți petreci tu ultima noapte din viață? N'ai dori s'o petreci în rugăciune? Lângă cine ai vrea să stai în cele treizeci de minute din urmă ale vieții tale? Isus a dorit să petreacă ultima noapte a vieții Sale cu Tatăl. Deși a luat cu Sine pe cei mai de aproape ucenici, Petru, Ioan și Iacob, totuși niciunul n'a putut intra în cercul sfânt al acestui moment.

În grădină vedem pe Isus cel umil. El îngenunchie pe pământul umed de roua nopții. Apoi căzu cu fața la pământ în semn de desăvârșită supunere. Umilința este roada harului. Față de ființa pe care o iubești și o respecti, plecăciunea este un lucru plăcut.

În grădină vedem pe Isus în luptă. În Ghetsimani, Isus a înfruntat ultimul atac al iadului. Aceasta a fost cea mai cumplită luptă ce s'a dat vreodată pe pământ. Fiorii iadului au năvălit asupra sufletului Său. A trebuit să simtă durerea în cele mai adânci și mai cumplite părți ale ei.

De aici și până la sfârșirea Lui pe cruce, partea Lui avea să fie numai dureri, batjocuri și chinuri trupești și sufletești. În asemenea împrejurări ce putea El să facă? Unde era să găsească adăpost? El Și-a ales stânca de care furia valurilor se frânge: *rugăciunea*. O, și ce rugăciune a fost aceasta! Mai bine să rămânem cu Petru, Ioan și Iacob, ca la

o aruncătură de piatră depărtare, de acest loc sfânt, unde n'a călcat niciun picior omenesc.

În grădină găsim pe Isus cel trist. Luca ne spune că El a început să Se întristeze. Mareu spune că a început să Se înspăimânte. Până acum a fost cel mai vesel om. A fost frumos și plăcut. Pe fața și trupul Lui nu s'au văzut urmele păcatelor cari ruinează pe om. Până acum fața Lui strălucea de gloria care vine dintr-o viață neprihănită trăită în tovărășie cu Dumnezeu. Bucuriile ne-spuse cu Tatăl au fost partea Lui. Dar acum a început să Se întristeze. Acum începe împlinirea profețiilor cari Il arată ca pe „un om al durerii și obișnuit cu suferința”. De acum, pentru El nu mai este nicio rază de soare. Totuși singura Lui bucurie a fost aceea care merge înaintea coroanei ce o va primi după biruință, suferind crucea și disprețuind rușinea. Pentru bucuria care era înaintea Lui, a suferit totul.

Când, din această grădină, Își ridică ochii pe aripile rugăciunii ca să caute fața Tatălui, privirea Lui desigur a oglindit cel mai pătimas dor după casă, după Tată, după gloria ce a avut-o mai înainte de a fi lumea. Ce inimă împietrită are omul care poate privi nepăsător fața acestui om al durerii!

În grădină găsim pe Isus plângând. „...care, în zilele vieții Sale pământești, aducând rugăciuni și cereri cu strigăte mari și cu lacrimi către Cel ce putea să-L izbăvească dela moarte, și fiind ascultat din pricina evlaviei Lui...”

Lacrimile nu constituie o crimă. Washington Irving a scris: „În lacrimi se găsește sfințenie. Ele nu sunt semnele slăbiciunii, ci ale puterii. Ele vorbesc mai frumos decât zeci de mii de limbi. Ele sunt solii unei dureri copleșitoare și ai unei dragoste fără margini”.

Isus S'a bucurat cu cei ce se bucurau și a plâns cu cei ce plângeau. În timp ce Lazăr, prietenul Său, era în groapă, El Și-a unit durerea și lacrimile cu Marta și Maria, în semn de compătimire. Ce mângâiere ne aduce gândul acesta că El poate plânge cu noi, atunci când plângem. O fetiță mică, venind dela școală, a spus mamei: „Mamă, eu iubesc pe Maria mai mult decât pe oricare fetiță”. „Și pentru ce o iubești pe ea mai mult?”, întrebă mama. „Pentru că plânge cu mine ori de câteori plâng”. O, dacă am putea ține minte că Isus plânge împreună cu noi, ori de câteori lacrimăm, vom găsi o mângâiere necunoscută până aici. El este Marele Preot care compătimește cu noi.

În grădină, tăcerea nopții a fost întreruptă de plânsul Lui și pământul ud de lacrimile Lui, mai de preț decât

roua Hermonului.

Plânsul Lui a fost însoțit de picături mari de sudori de sânge. Chinul sufletului și durerea inimii au fost atât de grele, atât de încordate, încât fruntea și fața I se brăzdară de șiroaie de sudori de sânge.

O, ce rugăciune pătimasă a fost aceasta! Când vom ști și noi să ne rugăm ca și El? Noi strigăm: „Doamne, învață-ne să ne rugăm”, și totuși cine ar fi omul care ar putea suporta greutatea unei asemenea rugăciuni?

Cât de amar ne mustră această rugăciune! Ce este pe lângă această rugăciune, înșirarea noastră de cereri fără rost, formalități reci, în care nu punem nimic din sufletul nostru!

Doamne, învață-ne să ne rugăm!

Salvatorul

de Popa N. Petrică

*Cu brațele deschise și pline de iubire,
Învii cu drag la Tine sărmana omenire,
Dar ea în sbuciumare, udată azi de
valuri,
N'aude glasul dulce, chemând-o în spre
maluri.*

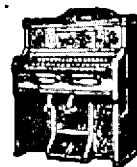
*De neacuri însozite de raza crucii Tale,
Răsună glasul-Ți dulce, trimis prin osanale,
S'răbate cu putere prin munți, câmpii și
vâi,
În lumea fără pace și'n inimi de călăi.*

*E jale fără margini în lume fără Tine,
E groaznică tristețe, războaie și ruine.
Cum nu e veselie în ziua fără soare
Așa e fără Tine și'n zi de sărbătoare.*

*O, dă-ne, Bun Părinte, puterea Ta divină,
În bezna nopții negre, trimite-ne lumină
Și nu lăsa, oh, Doamne, mereu să*

*pribegim,
Ci dă-ne ajutoru-ți, căci fără el pierim.
Trimite-ne lumină din cerurile Tale,
Să ne conducă pașii, pe-a fericirii cale.*

**Harmoniuri
bune și ieftine
pentru biserici
și familii găsiți
la**

**Francisc
Kecskés
Timișoara IV.
Str. Bolintineanu No. 16.**

P A Ș T I L E

De I. BUCUR

Un Isus mort

„Ele au plecat repede dela mormânt, cu frică și mare bucurie, și au alergat să dea de veste ucenicilor Lui. Dar iată că le-a întâmpinat Isus, și le-a zis: „Bucurați-vă!” Ele s'au apropiat să-l cuprindă picioarele și l'au închinat” (Matei 28. 8—9).

Ce clipe triste pentru ucenici, când Domnul Isus a murit pe cruce! El era viața lor, la care alergaseră cum alergă puii sub aripile cloștei. Și acum? Ce rost mai avea viața lor? Fără nicio țință, fără de nădejde, nu mai știau nimic altceva pe lume decât că Isus murise.

Da, e o viață tristă și fără mângâiere, când n'ai niciun Mântuitor, când Isus e mort pentru suflet. Unde să te duci, când vine nevoia și durerea? Ce viață fără noimă și ce viitor trist și dureros! Eu pot pricepe foarte bine pe ucenici în aceste clipe de grea încercare pentru ei. Căci și în viața mea a fost o vreme, când Isus era mort. Ce fără noimă și pustie mi se părea viața!

Cunoști și tu, cititorule, astfel de vremuri în viața ta? Cunoști tu ceva din viața unui suflet, care are un Isus mort? Poate că nu-ți dai bine seama de ce-ți lipsește, dar tot știi că-ți lipsește ceva și te simți așa de nemulțumit. Te amesteci în vâlmășagul lumii ca să nu mai simți așa de mult golul din inimă. De geaba! Inima ta nu se poate umplea cu ce este în lume; ea dorește cu totul altceva. Ea însetează după Isus, după pace, după mântuire, chiar dacă tu nu-ți dai seama.

Un Isus viu

Apăsate de gânduri triste, femeile se duc în dimineața Paștilor la mormânt. Voiau să facă tot ce mai putea face iubirea în asemenea împrejurări: să plângă și să-l ungă trupul cu miresme. Cine le va prăvăli însă piatra de pe mormânt?

Dar, când erau aproape de mormânt, le-a ieșit înainte un inger cu o strălucire cerească și a început să le vorbească astfel: „Nu vă temeți! Știu că pe Isus cel răstignit îl căutați. Nu este aici, a înviat, cum a zis!” Și-au văzut mormântul în adevăr gol. A înviat! Cum a zis! Da, da, desori spusese Isus, dar ei nu înțeleseseră nimic. Când le spunea despre putina și moartea Lui, ei nici nu vroiau să audă, tocmai cum copiii nu vor să asculte când părinții încep să le vorbească de bătrânețe și de moarte. Și firește că nici în învierea Lui ne credeau. Căci, dacă ar fi crezut ei în înviere, n'ar mai fi fost nevoie să fie însărcinat un inger ca să vestească ucenicilor Săi în-

vierea, ei n'ar fi avut nimic mai de preț de vestit decât că: Isus e viu!

Și iată, îndată ce părăsese grădina, cine le iese în cale? Nu cumva e Domnul? Da, chiar El este! Vine spre ele și le zice: „Pace vouă!” Da, da, e glasul Lui! Cad la pământ și vor să-l îmbrățișeze picioarele. Ce schimbate se întorc ele înapoi! Mai înainte mergeau greu, apăsate ca și când ar fi avut pe suflet o povară nespuns de mare. Și acum mergeau ca și cum ar fi avut aripă la picioare. Isus e viu! Iată ce le face să alerge în grabă, să dea de veste și ucenicilor că Isus e viu.

Perice de oamenii care știu din viața lor că: Isus e viu! Durerea lor se preface în bucurie. Cunoști tu astfel de bucurie?

Dacă nu cunoști această bucurie, ce bine ar fi să ajungi s'o cunoști!

Puterea învierii

„...și să-L cunoșce pe El și puterea învierii Lui” (Filipeni 3.10).

Nu-i de ajuns numai să începem o viață nouă, ci trebuie să și umblăm și să trăim în puterea învierii Lui.

Mântuitorul nostru e un Mântuitor viu. Așa S'a arătat El lui Pavel. Și doar murise înainte ca Pavel să fi scris epistolele lui. Dar Pavel cunoștea puterea învierii Domnului. Și această putere îl făcea să fie fericit și-l mângâia în vremuri grele. De aceea avea dorința vie să cunoască tot mai mult din puterea învierii.

Slavă Domnului, că Isus face ca această putere a învierii Lui, să lucreze și azi în ai Săi. Prin puterea noastră noi nu putem duce o viață după voia lui Dumnezeu, ci numai pe temeiul puterii învierii Lui. Fie că suntem singuri în viață, sau cu familie, nu putem trece prin viață decât prin puterea învierii Lui. Fie că suntem înconjurați de suflete credincioase, sau da haljocoritori și necredincioși, nu putem să ne împlinim chemarea noastră decât în puterea învierii Lui.

Cine întreabă puterea învierii Lui, merge din biruință în biruință. Da, da, e o viață plină de biruință, dacă întrebuințăm puterea învierii Lui. Apostolii au avut o astfel de viață și ne-au lăsat și nouă mărturie că și noi putem avea o astfel de viață plină de biruințe.

Știi tu ceva de viața asta plină de biruințe? Sunt mulți care habar n'au de o astfel de viață, ba chiar socotesc visuri când le vorbești despre o viață plină de biruințe. Firește că, atunci când credem numai în puterile noastre și vrem să ducem o viață plină de biruințe cu hotărârile noastre bune, ni se întâmplă

ce i s'a întâmplat lui Icar, din vechea poveste. Icar acesta și-a făcut niște aripi și le-a prins de trup cu ceară. Și cu aceste aripi a început să zboare înspre soare. Dela o vreme însă, ceara începe să se topească, aripile cad și Icar cade la pământ și moare. Așa-i că, dacă ne încredem în puterile noastre ca Icar, nu putem s'o scoatem la capăt? Dacă, însă, Icar ar fi întrebuințat o mașină (motor) în sborul lui, ar fi putut să zboare. Căci atunci nu mai sbura prin puterea lui, ci prin puterea desfășurată de mașină. Așa-i și cu noi. Noi înșine nu putem sbura. Dar prin puterea învierii Lui putem face tot ce nu putem face prin noi. Apostolul Pavel numește felul acesta de viață: umblare într-o nouă viață.

Viața de Paști, iată ce ne aduce sârbătoarea de Paști. În toate zilele vieții noastre să umblăm în puterea învierii. Viața noastră deci să fie o necurmată viață de Paști.

SOCIETATEA FEMEILOR din Slobozia, jud. Cetatea Albă, a ținut în 27 Martie, un frumos program cu poezii, convorbiri și cântări cu corul și orchestra din loc. Cu această ocazie surorile au hotărât să se facă o colecție pentru zidirea casei de rugăciune, pentru frații lepăși.

Mare întrecere

Tările se întrec în înarmări, în vâtații în descoperiri, oamenii de afaceri în îmbogățiri. **Bisericele trebuie să se întreacă în conducerea credincioșilor spre tot adevărul.** Ele trebuie să se întreacă în educarea credincioșilor. În scopul acesta, fiecare biserică trebuie să aibă în bibliotecă sa și fiecare credincios în casa sa, câteva exemplare din

Doctrinile biblice**Viața de familie în Biblie****Credința și mîslunea****baptistă****Femeia în slujba****regească****Inima Vechiului Testament**

și altele. Comandați toate acestea, precum și alte cărți bune, dela **Depozitul de Literatură Creștină**, Arad, Str. Fabricii 20. Acest depozit este unic în felul lui. Câștigul lui nu este al unui singur om, ci al frăției întregi.

GLORIA CREȘTINISMULUI

„Am fost mort, și iată că sunt viu în vecii vecilor. Eu țin cheile morții și ale Locuinței morților”.
Apoc. 1:18.

Dimineața învierii e ceeace are Creștinismul mai minunat, mai glorios și cu care se poate mândri mai mult. În dimineața învierii fură umilită în țărână, puterile neînvinsă de Vineri. Aceasta a fost nu numai gloria și mândria creștinilor, ci și mângâierea, întărirea și inspirația lor. În momentele de grea încercare, când prigoana romană se desfășura în toiu, când viețile sfinților erau niște gunoaie, când credința trebuia scăldată în sânge, atunci Isus spune, pentru îmbărbătarea celor încercați, cuvintele textului nostru.

Ele au fost un balsam, un untdelemn alinaător în fața sabiei, crucii, circuitului și fiarelor. Moartea pentru credincioși nu era nimic altceva decât roaba Domnului lor. Așa se explică jertfa pără la martiraj a primilor creștini.

Orice dușman din trecut, prezent sau viitor, care crede și nădăduște într'un sfârșit al creștinilor, e omul care se înșală foarte amarnic. Creștinismul nu moare, fiindcă are:

Un MÂNTUITOR VIU. Isus trăiește și la aceste cuvinte tremură și cad frânțe până și puterile iadului. E interesant că Isus se numește El Insuși „Cel viu”. Sigur, acesta e numele care, pe vremea Apocalipsului, grăia mai mult. Când credinciosul își aducea aminte, în fața morții, că Domnul său e viu, prindea curaj.

Mântuitorul viu e mândria creștinilor. Faptul acesta ne ridică mai sus decât toate religiile. Intemeietorii tuturor religiilor sunt depuși în mormânt, Isus însă, e viu.

Gândul acesta stârnește încrederea noastră în El. Lui, căruia a biruit moartea, a sfărâmat cătușele mormântului, deschizând poarta vieții, poți și chiar merita să-l încredințezi ceeace ai mai scump, viața și iubirea ta. Încrederea e ceea ce se poate câștiga mai greu. Un bogat care voia să plece în străinătate nu avea pe nimeni, căruia să-i încredințeze averea. Trebuia să caute pe cineva bun pentru aceasta. Dintr-un prieten a ales pe unul, pe ca-

re îl credea mai bun, și căruia ar fi fost gata să i-o încredințeze. E' este puțin timp însă, află că acesta suferă de o boală fără leac. Sigur că, acum nu i-a mai încredințat-o; moartea pusese stăpânire pe el. Isus e viu și e viu pentru vecii vecilor. Încredințează-te Lui, și-ți va fi bine.

Tot din gândul că Isus trăiește, isvorese toate râurile bucuriei. Numai la mormânt e jale și întristare. Dar creștinii nu au mormânt. Domnul lor e viu. Când lucrăm pentru El și știm că ochiul Său ne privește, nu aprinde oare scânteia bucuriei un foc înăuntrul nostru? În suferințele noastre pentru El, ne simțim ușurați, când știm că El le cunoaște. Frații din Smirna, cred, au avut o bucurie când Isus le spune: „Știu necazul tău...” Bucuria aceasta e și în fața morții. Ștefan moare lovit de pietrele dușmanilor, dar el e plin de bucurie și aproape că nici nu simte durerea, fiindcă îl vede pe Isus la dreapta Tatălui.

Apoi are un MÂNTUITOR BIRUITOR. Isus Insuși spune: „Am fost mort, și iată că sunt viu în vecii vecilor”. Adică moartea a fost biruită și călcată în picioare, iar Isus apare din mormânt, biruitor. În biruința Sa se ascunde puterea creștinilor.

Învierea Sa e biruința morții. Până la El, moartea era puterea neînvinsă. El însă, a biruit-o. El e primul rod al învierii. Ce minunat! Isus, primul înviat și după El, milioanele de credincioși!

Lupta cu moartea era ultima luptă, pe care o mai avea. Păcatul, dragostea de lume, de plăceri, pofta, dorul de a fi înălțat, numele mare, ispite multe, toate au fost biruite de Isus. În cele din urmă și moartea, iat-o la picioarele Sale.

Biruința aceasta e o biruință pe veci. Sunt atâția oameni cu cuceriri glorioase, cu cununi de lauri, dar ale căror glorii au apus și alții mai mari ca ei, au devenit stăpâni lor. „...sunt viu” — spune Isus — „în vecii vecilor”.

Dar biruința lui Isus asupra morții mai înseamnă și ridicarea celei mai mari pedepse a păcatului. Moartea era singura pedeapsă pe care Dumnezeu n'a ridicat-o nici chiar dela cei mai pocăiți oameni. Enoh și Ilie sunt

singurii oameni cari nu au gustat-o, dar pentru ei Dumnezeu a pregătit cai speciale de a-i scăpa. Isus biruiește moartea și, prin aceasta, ridică dela noi cea mai veche și cea mai mare pedeapsă a păcatului.

Iarăși biruința Sa e siguranța biruinței noastre. Un urmaș sau credincios al lui Isus, nu poate fi altcum decât biruitor. El e legat de Isus, armele și puterea lui Isus sunt ale lui. Dușmanii cu cari se luptă, sunt cei biruiți de Isus. A fost destul pentru oastea lui Saul, să audă că Ionatan a pus pe fugă pe dușmani, ca veste aceasta să-l inspire să pornească la luptă și să biruiască. Biruința lui Isus nu numai inspiră, ci ne dă siguranța că și noi vom fi biruitori.

În sfârșit, are un MÂNTUITOR STĂPÂN. „Eu” — spune Isus — „țin cheile locuinței morților”. El e stăpân și al morții. Deși stăpân în cer, pe pământ însă, a trebuit să cucerească, întocmai ca Alexandru Macedon sau Napoleon, cetate cu cetate, până la urmă ține cheile morții. După înviere, El spune: „Toată puterea Mi-a fost dată în cer și pe pământ”.

Și când Isus e stăpân, pentru credinciosul Său, încercările oricât de grele ar fi, sunt trecătoare. Ochiul Stăpânului urmărește și privește neîncet la starea slugitorului Său. În cele mai grele împrejurări, în sărăcie, boală, suferință, necaz sau batjocură, mângâierea credinciosului e că, ochiul lui Isus îl vede. E Stăpân al universului fără margini, dar nu uită nici pe bietul muritor, care crede în El.

Iar dacă Isus e stăpânul vieții, nu va da El viața celor ce cred în El? „Am venit” — spune El — „ca oile Mele să aibă viață și s'o aibă din belsug”. Și iarăși, „Cine crede în Mine” — spune Isus — „chiar dacă ar fi murit, va trăi”. Prietenul meu, te neliniștește gândul morții? Te înfioară mormântul? Dece, dacă trăiești cu Isus? Nu e El stăpânul vieții? Crezi că va putea încătușa moartea pentru veci pe unul din cei ce trăiește cu Isus?

Sărbătoarea învierii lui Isus e gloria Creștinismului; Isus e viu, biruitor și stăpân.

Dar vai, și azi la această sărbătoare ești încă fără El!

Alexa Popovici.

PE URMILE CELUI ÎNVIAT

(Urmare din pagina 1-a)

le. Încet, ochii noștri duhovnicești au început să vadă mai bine și am putut vedea pe Hristos. Măinile n'au mai fost uscate; le-am întins și am atins poala hainei Sale; picioarele noastre au început să se miște pe calea ascultării și inima a început să simtă căldura dragostei divine. Atunci ochii nu numai priveau, ci au început să plângă, dar plânsul s'a schimbat în fericire.

Ah, frații mei credincioși în Hristos! voi nu mai sunteți morți spiritualmente. Credința voastră în Hristos e dovada vieții noi. Ați fost treziți de Hristos prin puterea lucrării Sale, pe care a câștigat-o când a înviat din morți.

Acum, preaiubiților, sunteți făpturi noi, roade ale nașterii din nou, înști de Hristos spre roadele vieții veșnice. Hristos este viața voastră, o viață pe care n'ati cunoscut-o mai înainte și nici n'ati fi putut-o cunoaște, fără El. Dacă ați înviat, împreună cu Hristos, umblați în învierea vieții, în timp ce lumea zace în mormântul fărădelegii.

Deci, preaiubiților, voi sunteți acum vii în înțeles spiritual. „...întrucât știm că Hristosul înviat din morți nu mai moare; moartea nu mai are nicio stăpânire asupra Lui” și de aceea cel ce a primit această înviere, va rămâne viu pentru totdeauna. Oare n'a spus El: „Cine crede în Mine, chiar dacă ar fi murit, va trăi. Și oricine trăiește și crede în Mine, nu va muri niciodată”? Această vică pe care ne-a dat-o El, va fi în noi „un izvor de apă izbucnitoare”. El însuși a spus: „Eu le dau viață veșnică, în veac nu vor pieri și nimeni nu le va smulge din mâna Mea”. Adio iubire ucigașă de păcat! Adio lume moartă și putrezită! Am isprăvit-o cu tine! Hristos ne-a dat viață veșnică! Uităm pentru totdeauna mormintele tale păcătoase și căutăm locurile cerești unde Hristos șade la dreapta lui Dumnezeu.

2. Suntem îndemnați de apostol să folosim viața pe care am primit-o, pentru scopuri înalte. „Dacă deci ați înviat împreună cu Hristos, **umblați după lucrurile de sus**”. Faptele voastre să se potrivească vieții noi pe care ați primit-o. S'o rupeți cu o reli-

gie de forme și ceremonii și vă închinați Domnului în duh și în adevăr. Să nu mai aveți nimic de a face cu mijloacele ceremoniale de mântuire și să lăsați morții sa-și îngroape morții lor.

Să isprăviți cu plăcerile trupului prin cari unii oameni își caută fericirea. Să nu trăiți pentru avere și pentru renume, căci acestea trebuie să fie moarte în fața omului nou.

Căutați să vă pregătiți pentru cerul pe care îl prepară Isus pentru voi. În curând veți locui în camerele cerului; îmbrăcați-vă deci cu marea haină de sărbătoare. Tot ceea ce veți moșteni în veșnicie, e sus; sculați-vă deci și bucurați-vă!

3. Intrucât ați înviat împreună cu Hristos, **umblați după lucruri duhovnicești**. Versetul al doilea ne spune: „Gândiți-vă la lucrurile de sus, nu la cele de pe pământ”. Ceea ce înseamnă să dorim, să căutăm, să studiem și să iubim lucrurile de sus.

Cari sunt aceste lucruri? Întâi e Dumnezeu însuși. Indreptățiți gândul, dorința, simțirea și dragostea spre El. „Veselește-te în Domnul și El îți va da dorințele inimii tale”. „Suflete al meu, așteaptă pe Domnul”.

Și apoi? **Priviți la Isus**, care e Dumnezeu, dar e și om. Trebuie să stăruiesc, fraților, ca să vă îndreptați iubirea spre Cel prea iubit. Nu v'a cucerit El inima și n'o ține sub farmecul puterii Sale? Știu că-L iubiți. Opriti-vă deci gândurile asupra Lui. Cugețați-vă des la Persoana sa divină, la lucrul Său desăvârșit, la mijlocirea Sa slăvită, la venirea Sa din nou, la domnia Sa glorioasă, la siguranța și unirea voastră cu El. Ah, aceste gânduri să umple pieptul vostru, să stăpânească inima voastră și să fie pe buzele voastre. Dimineata să vă treziți cu gândul la Hristos și ultima voastră cugetare de seară să se oprească asupra Lui.

Iarăși, privind sus, **vedem Noul Ierusalim**. Vedem biserica biruitoare în ceruri. Vedem cerul însuși, locul sfinteniei, al păcii, al bucuriei fără sfârșit.

Indreptați-vă gândurile spre lucrurile de sus! Să ne ridicăm deasupra grijurilor mici din viața de aici! Chiar noi, cari suntem

servii lui Hristos și trăim în curțile Sale, ne simțim câteodată obosiți. El n'a vrut ca slujba Sa să fie o povară. Noi o facem astfel. Greșala e că umblăm prea mult printre morminte. Noi am înviat împreună cu Hristos și trebuie să cântăm cântarea învierii.

Să ne unim cu oștile cerești în imnuri de bucurie și de slavă Celui ce, prin învierea Sa, ne-a înviat și pe noi.

Pașarul lui Isus

(Urmare din pagina 3-a)

fost cel mai urât de mulți din timpul Său. Ura Fariseilor și a preoților a dospit așa de tare mulțimea de oameni împotriva lui Isus, că sub nici o formă, n'au putut fi înduplecați dela moartea Lui. Ura lor a pus vârf suferințelor lui Isus pe cruce.

Aici, pe Golgota, oamenii s'au unit cu diavolii, și au luptat contra Sfinteniei și Dreptății. Aici se poate vedea mai mult ca oriunde, grozăvenia păcatului și răutatea oamenilor. Omenirea a dat tot ce a avut mai rău Domnului Isus, care numai bine a făcut.

Aici pe cruce, păcatul a fost pedepsit în persoana Domnului Isus. Așa că dreptatea și sfintenia lui Dumnezeu, au rămas neatinse, iar sârmanul meu suflet, este scăpat de osânda veșnică a iadului, odată pentru totdeauna.

Da, acesta e înțelesul păharului lui Isus, pe care El l-a văzut în Ghetsimani și pe care l-a băut în întregime, ca eu și tu să putem sta alături de El, în Impărăția Lui glorioasă, unde nu mai e noapte și soarele nu mai apune niciodată.

BISERICA DIN MARGA, jud. Severin, a avut o săptămână de bucurie sufletească, având în mijlocul ei pe fr. Cure Simion. A urmat un curs biblic, când fr. a arătat rolul femeilor în lucrul Domnului și multe surori au promis să lucreze pentru Domnul. În 25 Martie, întreaga biserică a făcut un ajutor pentru copiii din orfelinatul din Simeria.

DELA REDACȚIE

Niciodată nu sunt pregătite inimile păcătoșilor așa de bine să primească Evanghelia ca și în Vinerea mare și la Paști. Să ne folosim de această ocazie. Cea mai bună cate de a sărbători după voia Domnului, e să vorbim păcătoșilor despre ce a câștigat Isus pentru ei prin moartea și învierea Sa.

Vor învia morții?

de dr. Everett Gill

La Paști oamenii pun din nou această întrebare veche. Vechiul Testament nu ne dă un răspuns complet. Dar au existat clipe, când oamenii sfinți din vechime au presimțit că va veni o viață mai mare și mai bună. Însă o viziune clară ne-a fost adusă mai târziu. Isus a fost acela care „a adus la lumină viața și neputrezirea prin Evanghelie”. Pavel a scris aceste cuvinte în fața morții apropiate. El n'avea nicio îndoielă și nicio frică. Nu **văzuse** el oare pe Hristos după ce Acesta ieșise din mormânt? El a găsit răspunsul la întrebarea de mai sus. El a spus: „Da, în Hristos omul va trăi din nou!”

Florile Paștilor și noua viață a primăverii ne fac să ne gândim la „cei iubiți, dar plecați în mormânt”. Toate întrebările cari se ridică în inimile noastre, sunt răspunse de Hristos. Să mergem în jurul acestui Sion al speranțelor noastre și să-i numărăm temeliile. De sigur, așa așteptări au nevoie de fundament tare. Să chemăm martorii în fața judecării minții omenești ca să vorbească.

Să vorbească numărul. Pavel își prezintă martorii: Petru, cei doisprezece, majoritatea celor cinci sute, Iacov, fratele lui Isus și în sfârșit însuși Pavel, deci o oaste de cel puțin trei sute de martori cinstiți și vrednici de crezare, cari toți vorbesc despre adevărul învierii, din experiență personală.

Să mărturisească psihologia. Ce a schimbat în câteva ore pe cei unsprezece ucenici jeluitori, speriați, disperați, înfrânți, zdrobiți sufletește, tremurând în dosul ușilor încuiate, în niște bărbați viteji, liniștiți, plini de bucurie, convinși, fără pic de frică, cari au putut sta ca niște eroi în fața Sinedriului ucigaș și să privească pericolul și moartea în față fără teamă? Ce s'a întâmplat în sufletul lor? Le-a apărut o năluca? S'au hotărât să mintă? Ascultați pe Petru, pescarul neînvațat, tăgăduitorul, răspunzând în limba lui său țărănesc către suprema judecatorie a țării sale: **Trebuie să ascultăm de Dumnezeu mai mult decât de oameni**”. Ce anume a produs această schimbare mare? Numai mormântul gol a fost în stare să facă așa ceva.

Să grăiască legăturile familiei. Frații lui Isus nu credeau în El. Ei se jucaseră cu El ca băieți și mâncaseră cu El de pe aceeași masă ani de zile în casa Mariei. Dormiseră cu El în același pat. Iar când El a plecat să-și îndeplinească marea misiune, când mulțimile L-au urmat, ei au stat la o parte în necredință. Putem să ne închipuim că acest lucru a apăsât greu pe sufletul Domnului. Ioan spune: „**Căci nici frații Lui nu credeau în El**”.

Ce i-a schimbat? Ce dovezi i-au convins că El e Mesia? Ce a prefăcut pe acești frați necredincioși, aproape batjocoritori, în conducători umili ai bisericii și în misionari creștini? Luca ne dă răspunsul. Ne vorbește despre „odaia de sus” și despre „cei o sută douăzeci”. Cine erau aceștia? Erau oamenii cari, ascultând de Domnul înviat, așteptau putere de sus. Și Luca ne spune că, între ei era și „Maria, mama lui Isus, și frații Lui”. În sfârșit! Îndoiala a fost surpată din sufletele lor și ei cred! Ce i-a convins? **Numai mormântul gol!** Acel sigil roman rupt l-a făcut pe Iacov, fratele Domnului, să se numească: „Robul... Domnului Isus Hristos” și pe celălalt frate, Iuda, să se numească la fel, și a făcut pe ceilalți frați să devină misionarii lui Hristos în lumea pierdută.

Să glăsuiește martirii creștinii! Toți acești apostoli au mers drept la moarte, pentru că au mărturisit învierea Domnului. De ce atâta risipă de viață și de eroism dacă totul a fost o minciună? Cine ar muri pentru un neadevăr? Numai viziunea Hristosului înviat i-a făcut purtătorii crucii Lui.

Să vorbească ziua sfântă. Din prima săptămână după mormântul gol, aproape două mii de ani, s'a serbat **ziua Domnului**, prima zi a săptămânii, ziua în care El a înviat din morți. Această zi sfântă s'a născut și a primit acest nume, nu în veacurile întunecate cari au urmat, ci chiar în timpul când s'au întâmplat aceste lucruri. Ea e un monument vremelnic, dar mai durabil decât bronzul.

„Mai la urmă” să lăsăm ca marele apostol să-și depună mărturia: „**Mi s'a arătat și mie**”. Să

repetăm cu toții ceea ce acest om înzestrat cu puteri uriașe ca să nimicească ratăcirea creștină, a grăit, după ce a văzut pe Hristosul înviat și a trăit pentru El:

„Dacă Hristos n'a înviat,

Credința noastră e zadarnică,

Voi sunteți încă în păcatele voastre,

Și prin urmare, și cei ce au adormit

în Hristos, sunt pierduți.

Dacă numai pentru viața aceasta

Ne-am pus nădejdea în Hristos,

Atunci sun'em cei mai nenorociți

Dintre toți oamenii.

Dar acum, Hristos a înviat din morți,

Părğa celor adormiți”.

Puterea Evangheliei și Africanus

Un misionar în țările păgâne, a reușit să aducă mai mulți oameni sălbatici la Dumnezeu. El spera că, cu ajutorul acestor credincioși va putea să pătrundă într'un ținut vecin, de unde niciun alb, care s'a dus acolo, nu s'a mai întors. Acel ținut era cărmuit de un șef de trib săngeros, numit Africanus. El obișnuia să bea sângele străinilor, cari puneau piciorul pe teritoriul său. Cu toate străduințele prietenilor de a împiedeca pe misionar să meargă în acel ținut, el a plecat. Au trecut luni de zile, fără ca familia și biserica misionarului să știe ceva despre el. Când cu toții și-au pierdut speranța să-l mai revadă, iată, pe drumul ce venea din direcția aceluia ținut, se iviră doi oameni. Unul era un alb, iar celălalt deosebit de înalt și negru la față. Era misionarul și sălbatecul șef de trib, Africanus. Evanghelia lui Isus, prin gura servului său devotat, a cucerit pe acel sălbatec, făcând din el un copil al lui Dumnezeu. Pavel, apostolul spune despre Evanghelie: „Ea este puterea lui Dumnezeu”.

A ÎNCETAT DIN VIAȚĂ fetița fr. Văleiu din Satelmăș, jud. Caliacra. Serviciul funebru a fost îndeplinit de fr. păstor al cercului.

FR. MIRCEA TUDOR, predicatorul cercului Caliacra, a făcut o călătorie misionară de 23 de zile, vizitând 17 biserici și ținând servicii de evanghelizare.

Guvernul a început o mare campanie pentru cultivarea cânepli și bumbacului. În primăvara aceasta se seamănă cânepă mai mult ca oricând. În același timp pe câmpiile Dunării se samănă mult bumbac. Acolo unde s'a sămănat anul trecut, a adus câștig dela 10 la 20 mii de lei. Agricultorii sunt îndemnați să samene bumbac cât mai mult.

Din lumea largă

Pavilionul român dela Expoziția Internațională din Paris, a fost vizitat de 29 milioane de oameni.

Luna Bucureștilor începe în 9 Mai și va ține cel puțin până la 9 Iunie.

Statul român a pus un nou vapor, „Ștefan cel mare”, în circulație pe Dunăre.

Naționaliștii spanioli au cucerit 325 de km. pătrați din pământul Spaniei. Republicanilor le-au rămas 180 mii km. pătrați.

Avioanele zboară tot mai repede. Unul a sburat din Alexandria, Egipt, până la Croydon în Anglia, în 12.30 ore. Această distanță e de 3.813 km.

Cu ocazia Paștilor, CFR acordă o reducere de 50 la sută tuturor călătorilor, începând din 22 până în 27 Aprilie, orele 24.

Mareșalul Ciang Kai Shek, șeful statului și armatei chineze, a fost rănit la picioare în lupta dela Cinagcia.

Anglia face mari comenzi de avioane militare în America.

Zece mii de oi au murit în Jugoslavia de gălbează.

Statul român importă 1500 vagoane de zahăr.

Un acord de mare însemnătate s'a semnat între Anglia și Italia. Prin el, Anglia recunoaște imperiul italian în Africa. Toate chestiunile cari ar fi putut duce la neînțelegeri între cele două state, ca Spania și insulele ei, Palestina, Abisinia, Arabia, etc. au fost reglementate cu bună înțelegere. Se spune că apropierea Italiei de Anglia se datorește faptului că Germania, de când a cucerit Austria, a devenit prea puternică și e un pericol pentru Italia.

În urma înțelegerii între Anglia și Italia, se crede că și Franța va recunoaște stăpânirea Italiei în Abisinia.

Naționaliștii din Spania continuă să înainteze. Ei au ajuns până la malul mării Mediterane. Toată lumea știe că învingerea definitivă a naționaliștilor e asigurată. Republicanii pot numai amâna cucerirea întreagă a Spaniei de către naționaliști, dar n'o pot opri.

Noul guvern al Franței, în frunte cu dl. Daladier face impresia unui guvern tare. Până acum guvernele din Franța erau foarte slabe și cădeau foarte des. Acest lucru făcea ca această țară să pară slabă. Noul guvern a primit aprobarea unanimă a parlamentului francez și vrea să conducă țara cu mână tare. Primul ministru și ministrul de externe

al Franței au fost invitați de guvernul englez, să meargă la Londra pentru a se consfătuți cu privire la starea politică a lumii. Unii prevăd o alianță militară între cele două țări. În același timp se speră că ele vor pune o stavilă în calea întinderii germane, care vrea să aibă influența ei în toată Europa răsăriteană.

DELA UNIUNE

Frații cari ne trimiți declarații cu privire la prigoniri, sunți rugați să-și păstreze o copie și, când sunți întrebați de autorități, să declare același lucru cum au scris în declarațiile trimise nouă. Altcum ne fac nouă neplăceri.

Mulțumim din nou acelor biserici cari au găsit de bine să sară în ajutorul Ununii Baptiste acum, când lupta noastră pentru libertate, ne cere spese foarte mari. Credem că și altele le vor urma pilda bună. Amintim că fiecare biserică din țară e rugată să trimită o dărniciie anuală casierului Ununii, care să fie mai mare de 4 lei de membru. Ea poate fi cât de mare dela această sumă în sus.

Recunoaștem cu mulțumire primirea următoarelor sume pentru Uniune: Bis. Beregsăul Mare, 200 lei. Bis. Sudriș, Bihor, 100 lei. Bis. Drăgușeni, Satu Mare, 80 lei. Bis. Cuza Vodă, Lăpușna, 150 lei. Convenția Germană Cernăuți, 2000 lei. Cercul Borlova, Severin, 1314 lei. Anton Muntean, Plahleevea, 500 lei. Conf. Ioan Sălcuța, 50 lei. Comunitatea Brăila, 500 lei. Bis. Chișlaz, 195 lei. Bis. Sălărd, 40 lei. Bis. V. Sohodol, Alba, 100 lei. Jamul Mare, 72 lei. Bis. Lățunaș, 80 lei. Bis. Lescovița, Caraș, 70 lei. Bis. Fălești Noi, 120 lei. Bis. Vișoara, Constanța, 65 lei. Bis. Bocșa, 76 lei. Bis. Giulești, București, 200 lei. Bis. Bogdana, Sălaj, 150 lei. Bis. Brașov, 200 lei. B.s. Sânicovă, Cluj, 110 lei. Bis. Săcel, Turda, 110 lei. Bis. Band, 50 lei. Bis. Slupini, 40 lei. Zoren, 36 lei. Bis. Fântânița 32 lei. B.s. Micești 10 lei. Bis. Săn. Mihail de Câmpie, 16 lei. (Va urma). Casier, N. Oncu Arad, s'r. Blanduziei 4.

Corectăm greșala strecurată în numărul trecut al Farului la încasările pentru Uniune: Pacale Nic. și soția, Malnaș Băi, 100 lei în loc de 40, cum a fost tipărit din greșală. Maria și Ioan Cosciusco, în loc de Maria și Ioan Botoșani.

CAUT UCENIC, copilul unui frate, ca să învețe fierăria (covăcia) în atelierul meu. A se adresa la: Constantin Caracoancia, comuna Moldovița, jud. Caraș.

Aviz!

Deoarece în apelul adresat fraților noștri pentru zidirea casei de rugăciune baptistă din Plocești, și expediat cu revista „Farul Creștin”, s'a promis că donațiile vor fi publicate în revistă, aducem la cunoștință, pe această cale, că, pentru a nu ocupa colanele revistei cu asfel de publicații, confirmarea sumelor primite se va face de biserica baptistă din Plocești, prin o listă tipărită separat și expediată tot prin revista „Farul Creștin”.

Puterea Evangheliei

O doamnă călătorind, a auzit o convorbire dintre patru oameni negri din diferite triburi, cari lucrau la același lucru. „Acesta e un lucru ciudat pentru poporul negru. Patru oameni din patru triburi, lucrează în aceeași tovărășie, la același lucru. Singur Dumnezeu poate să ne unească la acest lucru. Înainte de a cunoaște pe Dumnezeu, fiecare dintre noi simțea frică să întâlnească pe celălalt, dar acum mâncăm și dormim împreună ca locuitorii acelui sat”.

A TRECUT LA CELE VEȘNICE, Stana D. Birda, la 13 Martie. Serviciul înmormântării a fost condus de fr. Ioan Gheorghiu.

Rugăm pe frații cari trimit bani pentru misiunea între leproși, ori pentru misiunea în străinătate, să nu-i mai trimită la redacția „Farul Creștin”, ci la casieria lor respectivă. Pentru misiunea între leproși să se trimită la adresa casierului: V. Sevastianov, Tulcea, str. Nicolop 6. Iar pentru misiunea în străinătate, pe adresa: Lucaș L. Sezov, str. Berzei 29, București 2.

Învierea lui Isus e o minune peste care s'au așternut veacuri. Dar în loc să se acopure cu praful uitării, devine din an în an tot mai nouă și mai strălucitoare. Să lăsăm ca ea să strălucească și în viețile noastre.

DIN LUMEA RELIGIOASĂ

În străinătate

CONVENȚIA BAPTISTĂ DE SUD, din Statele Unite, are o misiune cu două raioane în țară și în străinătate. Bordinul misiunii în țară are 340 de misionari, cari lucrează pentru aducerea misionarilor la Hristos.

MIȘIUNEA NAȚIONALĂ A ȘCOLILOR **UNECAL** din Anglia, a ales de conducător pe Rt. Hon. I. Foot. Aceasta este una dintre fruntașii vieții engleze de timp de zece ani a fost membru al Parlamentului englez și odată a fost ministru al Minelor. El e azi și conducătorul mișcării naționale contra alcoolului. El, cât și soția, sunt învățători ai școlii duminicale din fragedă tinerețe.

PTIȘTII DIN SUECIA au numit un comitet special, pentru a face propagandă pentru congresul mondial baptist din America, în 1939.

PTIȘTII DIN POLONIA au și ei ales Alianța Baptistă Mondială, că din țara lor, cel puțin patru delegați vor participa la congres.

TOATE PIEDECILE RAZBOIULUI, din China au anunțat că vor fi prezente la congresul din 1939.

BISERICA ANGLICANĂ a propus baptizarea și altor confesiuni din Anglia să se unească cu ea. Ei vor fi lăsați să decidă cum vor și să-și urmeze regulile bisericești ca și până aici. Comitetul misionar Baptist din Anglia a refuzat această propunere.

STATUL JAPONEZ a închis sălile publice dans pe temelul că sunt imoralitate Japonia e un stat păgân. Ce spun creștinii care luptă la dezvoltarea țării?

F. B. MEYER, un predicator baptist de la sfârșitul veacului trecut, a înființat un orfelinat pentru copii mici. Acum 3.700 de copii au fost îngrijiți în această instituție de binefacere.

EV. M. E. AUBREY, secretarul Uniunii Baptiste din Anglia și Irlanda, a fost ales ca membru în renumitul Ateneum din Londra. Odată cu dânsul, au fost primiți ca membri, primul misionar Neville Chamberlain și contele Field. Numai persoane cu mare renume în lumea științei, a artelor și diplomației se primesc în acest club.

SAPTAMANILE TRECUTE a murit cel mai vechiu creștin din Congo, un bătrân, Dom Zoau Nlemvo. El a fost alături de Hristos de un misionar baptist din 1888. La primul congres mondial baptist în 1905, el a ținut cuvântare. Dorința sa a fost să vadă că Biblia tradusă în limba popo-

rului său. A lucrat la aceasta toată viața alături de misionarul care l-a adus la Domnul. A trăit să vadă acest lucru împlinit.

CONVENȚIA BAPTISTĂ DE NORD din Statele Unite, are 10 seminarii teologice, o școală pentru educația fetelor, 29 de universități, 11 academii și 10 colegii pentru negri. În aceste școli sunt 34.535 de studenți, cu 2.725 de profesori. De asemenea au 36 de predicatori a căror misiune e să vestească Evanghelia printre studenții din universitățile Americii.

CONSILIUL NAȚIONAL al bisericilor libere din Anglia, și-a ținut ședințele anuale la Bournemouth. Noul președinte e Dr. J. D. Jones, unul dintre cei mai buni predicatori de azi.

Din țară

In Valea-Pai, jud. Caraș, a avut loc o frumoasă serbare cu ocazia ordinării fr. Lighezan Iacob din Vermeș. Au vorbit din Cuvântul Domnului frații Drăgoescu și Ioan Popp din Ghertenis și au cântat muzicile din Vermeș și Valea Mare și corurile din Valea Mare și Bărbosul.

Fr. I. Gligor a vizitat, la 3 Aprilie, bisericile Gruilung și Drăgești, conducând școala duminicală ținută cu toată adunarea. Fratele a arătat cum trebuie să creștem copiii de mici în frica Domnului și în școala duminicală.

A încetat din viață fr. Cosma Bunacalea din Budăi, jud. Orhei, fostul conducător al bisericii din Budăi. Au luat parte la înmormântarea lui, frați din mai multe comune precum și un cor rusesc și unul românesc. Ca vorbitori au fost frații Catrecico și N. Plotnic.

Misiune între femei. Din 29 Martie până la 3 Aprilie, sora F. Popovici a făcut misiune în bisericile din Valea Dălbii, Petroșani, Râu de Mori, Sânpetru și Buciumi din jud. Hunedoara. A ținut ore de educație cu surorile și le-a organizat în societăți pentru a putea mai ușor veni în ajutorul orfelinatului din Simeria.

Fratele N. Miclăuș, lucrător în jud. Satu Mare și Sălaj, a vizitat mai multe biserici în cursul lunii Martie, ținând evanghelizări și Cina Domnului, la cari mai multe suflete s-au predat Domnului.

Biserica din Câmpia, jud. Caraș, anunță pe frați, că un tânăr care poartă asupra lui mai multe bilete membrale din anul 1937, cu numele Achim Stoica, este exclus din biserica Câmpia, din cauza purtării lui necreștinești.

A murit tânărul Vilsan Gh. din Teliucul Inferior, jud. Hunedoara. Serviciul

în mormântării a fost îndeplinit de către frații D. Cornea, I. Mărza și F. Popovici. A cântat corul vocal din loc.

Societatea Femeilor din Petroșani a ținut o frumoasă serbare în 3 Aprilie condusă de sora F. Popovici. A cântat corul din Petrița.

A încetat din viață fr. Max. Ieremia. Actul înmormântării a fost îndeplinit de către fr. Copandi, T. Ciora și I. Rusu și a cântat corul și muzica din loc.

A trecut la cele veșnice sora Mileva Oltean din Socol soția fratelui Gheorghe Oltean. A fost elevă la Seminar și o bună creștină, soție și mamă. În urma ei rămân 4 orfani. În mormântarea a fost îndeplinită de către frații I. Craiovean și Popescu.

Bucurie la Constanța

Seara de 10 Aprilie a fost pentru Biserica Baptistă din Constanța o seară muzicală. Tineretul a ținut ca prin această să-și arate bucuria lor. Motivul e primirea în dar a unui harmoniu.

De multă vreme doreau ei să-l aibă, vorbeau de el, iar acum în cele din urmă e în biserica lor.

Cu mari jertfe și prin ajutorul Domnului au putut să-și clădească localul bisericii. Numai cine-i cunoaște și știe clădirea, poate să-și dea seamă de dărniciilor lor. Cum aceasta a stors prea mult dela ei, dorința arzătoare, vîsul plăcut, trebuia să rămână pentru mai târziu. Și ar mai fi rămas, încă un timp oarecare fără a avea un harmoniu, dacă printre credincioșii lui Isus nu s'ar fi găsit o inimă care simțea și înțelegea dorul lor, și care are o mână largă.

Sora Elena Iacob Sezonov, din Brăila, care a cunoscut dorința fraților din Constanța, le-a cumpărat și le-a dăruit un harmoniu. A fost o surpriză pentru frați, când au văzut că au un harmoniu, fără să-l cumpere.

Dacă în alte țări Evanghelia are palate, școli, spitale și instituții de binefacere, aceasta se datorește numai dărniciilor celor ce cred. Dacă pentru tăgăduirea adevărului divin se cheltuiesc și se risipesc bani grei, cât se cheltuiește pentru aducerea păcătoșilor la Isus? Încă nu suntem cuceriti de dragosțea față de cei pierduți. Încă nu suntem pătrunși cum trebuie de spiritul misionar de a aduce păcătoșii la mântuire. Încă nu apasă greu asupra noastră sarcina aceasta.

Mai sunt încă multe biserici fără amvon, fără scaune, fără harmoniu, etc., și mai sunt încă mulți frați cari le-ar putea cumpăra.

Alexa Popovici.

Calea tinerimii

*Drum fără zăgazuri negre, impletit cu flori de crin,
Drum ce pari o cingătoare pururea fără de chin,
Drum ce poartă luminișul Evangheliei curate, —
Tot tu, drum, desparți făptura de viețile deșarte. —*

*O Isuse! calea noastră drumuri fără povârnișe,
Netezită Ți-e cărarea fără destindări fătise,
Veșnic porțile deschise și cu flori îmbietoare, —
Ah, ordonă! toți s'atere spre vieți nepieritoare! —*

*După cum natura joacă după glasul Celui tare,
După cum se desfășoară la 'nceput pământ de mare
La un singur semn al Celui ce împarte nemurire,
Toate sunt acum unealta Celui fără unel re. —*

*Presărat e tot pământul cu unelte multe, multe,
O, alegeți Tu din ele, câți sunt gata să Te-asculte?
Tineri ce privesc cu teamă 'n noaptea neagră la o stea,
Ia-i să fie o unealtă, vrednică în mâna Ta.*

*Și cu ei desparte-aicea întunec de lumină,
Pregătește tot pământul pentru clipa ce-o să vină,
— Fă dintr'unul târnăcopul să lovească țesti de șarpe,
Iar al doilea să-Ți 'nalțe osanale, imn din harfe —
Dă-i la altul foc în gură să topească răsculați,
Inimile celor mândri și pe toți destrăbălați, —
Și la urmă dă-i la unul o mistrie și-o lopată
Ca să-Ți curețe cărarea, să rămână fără pată! . —*

*Asta-i, Doamne, ce Te roagă astăzi „tineretul Tău”
Nu lăsa Tu nici o clipă să ia lucrul celui rău, —
— Roua unei dimineți e strivită fără ură —
Dă-i vlăstarului credință, sabie de foc în gură! —*

13/III—938. Ionel Bolea.

GOLGOTA

Numele de Golgota îl poartă unul din munții Palestinei, așezat în partea de nord-vest a Ierusalimului. Acest nume a trecut peste veacuri și va mai trece. E numit loc al „căpăținei”, un vârf stâncos, ce se aseamănă cu capul unui om. Pe acest vârf a fost înfiptă crucea Domnului Isus, adică jertfa pentru omenire. În acest loc a schimbat El drumul din rău în binele lumii întregi. Golgota a devenit locul amintirilor neuitate, fiindcă aici își sfârșise lucrarea Mântuitorul lumii după osteneala de trei ani și șase luni.

Golgota, locul pedepsei. Judecat de Pilat și predat în mâinile poporului, e pedepsit cu moartea și batjocorit în chipul cel mai josnic. Lumea de ieri care fusese însuflețită la intrarea Lui în Ierusalim și care striga: „Osana”, azi îl scuipă și-L lovește strigând: „Răstignește-L”.

Poporul beat de furie și setos de sânge, urmează cortegiul Celui fără prihană. Isus urcă pe drumul Calvarului presărându-l cu picături de sânge de pe fruntea Lui împodobită cu cununa de spini. Locul căpățanei se îngrozește dim-

preună cu întreagă natura. Pământul geme cu sânul străpuns de o cruce. Soarele se întunecă neîngăduind ca sub razele sale să moară Creatorul său. Ofițerul roman din gura căruia ieșise insulte, strigă: „Cu adevărat a fost acesta Fiul lui Dumnezeu”. Păcătoarele, aici la Golgota, poți veni cu sarcina, ta căci aici a recăștigat Isus iertarea ta. El uită trecutul tău de ocară, stă de vorbă cu tine și-ți șterge lacrimile.

Cornel Pascu

FRĂȚII ROMANI DIN BRAȘOV au avut o frumoasă serbare a tineretului în casa de rugăciune a bisericii din str. Gen. Moșoiu 22. S'a vorbit din Cuvântului Dumnezeu despre adevărata bucurie în Domnul Isus, s'au recitat poezii și a cântat corul bisericii din loc și orchestra fraților unguri. Casa de rugăciune din Brașov e deschisă abia de trei ani.

A INCETAT DIN VIAȚĂ, la 29 Martie, fr. Iacob Morar, purtător al Cuvântului lui Dumnezeu de 27 de ani, pe Valea Bistrei. Serviciul a fost condus de fr. Drăgăluș Dumitru.

În Ghetsimani

*Doamne, de nu știu să crez
Și în noaptea'nuițez,
Fie-Ți milă-atunci de m'ne;
Și în Ghetsimani cu Tine
Ia-mă Tu și mă învață
Pân' se face dimineață.*

*Doamne, dacă vechea-mi fire
Se răscoală'n rea pornire,
Nu Te supăra pe mine,
Și în Ghetsimani cu Tine
Ia-o Tu spre-a o conduce,
Pironind-o pe-a Ta cruce.*

*Doamne, dacă am uitat
Să mă rog și m'am pătat,
Nu Te'ntoarce dela mine,
Și în Ghetsimani cu Tine
Să mă rog Tu îmi arată
Și mă spală de-a mea pată.*

*Doamne, dacă eu slăbesc
Și în viață nu sporesc,
Tu Te uită-atunci la mine;
Și în Ghetsimani cu Tine
Ia-mă de mă ocrotește
Și în Duhu-ți mă'ntărește.*

*Doamne, dacă mă rănesc
Și spre moarte eu pășesc,
Tu Te'ndură-atunci de mine;
Și în Ghetsimani cu Tine
Ca pe-o oală'n brațe du-mă,
Mă punsează și mă'nărură.*

*Doamne, griji când mă'ncolțesc
Și pe drum eu obosesc,
Tu Te-apeacă-atunci spre mine
Și în Ghetsimani cu Tine
Tu pe umăru-ți mă poartă
Și'ngrijeste de-a mea soartă.*

*Doamne, lovitură de-mi vin
Și mă'ncercă-atunci din plin,
Cu iubirea-ți mă sărută
Și în Ghetsimani mă mută,
Ca să beau cu Tine-amarul,
Ce-mi dă Tatăl cu paharul.*

Plocești.

G. PONE

Aviz

Se aduce la cunoștință frățietății, a comuna Văleni, jud. Cahul, au ars plecat 5 gospodării frățesti și familiile rămase în drum.

Rugăm în numele Domnului Isus al ta acestor sărmani frați nevoiași.

Trimiteți ajutorul vostru GRABNIC adresa: Red. rev. „Svetilnic”, Strada Lupu 1, Chișinău, Basarabia.

Cu dragoste

V. ASSIEV

și C. TAFRA